

“El procés de l'Estatut ha estat pur tactisme de Zapatero”

Jordi Guillot i Miravet (Barcelona, 1955) és el secretari general d'Iniciativa per Catalunya Verds (ICV) i portaveu adjunt de l'Entesa Catalana de Progrés al Senat. Fa una valoració del procés de l'Estatut i de les darreres eleccions.

“El discurs d'ICV no pot ser només comprensible als centres de les ciutats, perquè se'ns reduiria la capacitat d'expansió del projecte”

Heu parlat de sensació “agredolça” pels resultats de les eleccions municipals. Més regidors, més implantació territorial, però amb una pèrdua de vots.

—Unes eleccions locals sempre són l'encreuament d'una dinàmica local amb els elements de conjuntura política general. I la reflexió que fem és que tenim un problema seriós a les àrees metropolitanes, no tan sols de Barcelona. A les barriades tenim un problema seriós de discurs, de llenguatge, de capacitat de comunicació i d'aparèixer com una força útil i creïble en aquests sectors de la societat.

—Són precisament aquells sectors on tradicionalment ICV, abans el PSUC, es movia còmodament, no?

—Sí, però també és cert que la nostra

aposta estratègica dels anys noranta, d'abraçar l'espai de l'esquerra verda, ens permet d'entrar amb molta força a la Catalunya interior, que abans ens era terreny vedat. Però, certament, anem perdent el vot del PSUC. És un electorat que es fa gran, que es modifica, que marxa... Per contra, ens costa d'incorporar els fills del votant *psucaire*.

Ens cal un discurs més travat sobre aquelles grans qüestions que preocupen la gent de les barriades: immigració, seguretat, habitatge... Aquesta és una de les grans deduccions que hem de treure dels resultats electorals.

—Precisament, en algunes d'aquestes barriades han triomfat formacions com Plataforma per Catalunya, amb un discurs xenòfob, o el PP, amb un discurs també molt dur amb

la immigració. Els fills dels *psucaires* podríem dir que volen un discurs més dur?

—Hi ha una experiència europea que avala això. I aquí també ja ens ha passat. Els aldarulls que hi va haver a Terrassa fa uns anys eren a la plaça Karl Marx, que havia acollit les principals lluites socials i veïnals al final del franquisme.

Estem en una situació de nous reptes, nous problemes, que requereixen noves lògiques. I hem de trobar un discurs que sigui més comprensible. El discurs d'ICV no pot ser només comprensible als centres de les ciutats, perquè se'ns reduiria la capacitat d'expansió del projecte.

—Mentrestant, a Europa la dreta sembla haver trobat un discurs més clar, com és el cas de Sarkozy a França, amb el qual ha desarticulat el creixement de Le Pen.

—Precisament, la gran batalla que Iniciativa afronta és la de robar la gran bandera de la dreta: la seguretat. Quan Joan Saura assumeix el Departament d'Interior, volem demostrar que hi ha polítiques de seguretat, fetes des de l'esquerra, eficaces, que garanteixin el benestar de les persones. No és cert que les polítiques de seguretat pública només les puguin dissenyar les dretes o els Sarkozys de torn.

—Ha estat una mena de regal enverinat, això de situar ICV al capdavant d'Interior?

—Estic fart de dir que ningú no regala la conselleria d'Interior, amb 14.000 mossos d'Esquadra, que representa un espai de centralitat del poder polític. És inimaginable de pensar, sense descomptar malícia a ningú, que el president o el vice-president de la Generalitat puguin donar Interior a Iniciativa per veure “si aquests se la foten”... Això és frivolitzar. Interior, la vam agafar perquè nosaltres havíem crescut i, dins del joc de la negociació, hi havia diverses opcions. És un gran

repte i una oportunitat. I com tot gran repte, és ple de riscos. I aquests riscos, els darrers quinze dies, els hem pagats amb escreix.

—Aquests episodis amb els mossos expliquen la davallada d'ICV?

—No crec que ens hi hagi ajudat el linxament mediàtic que hem tingut durant els darrers dies. Crec que ha estat desproporcionat, desmesurat, que, afortunadament, el temps ho posarà a lloc. Hi ha participat gairebé tothom, i hem tingut molt poca protecció. Tot va ser una gran cistella per acabar dient que en Saura no està preparat.

—Ara comença un nou govern bicolor, PSC i ICV, a Barcelona. Perilla que, en l'intent de no perdre perfil uns i altres, hi hagi una certa inestabilitat al govern de la ciutat?

—Hi ha una afirmació de Joan Saura que val per a tots: si qualsevol de les formacions del tripartit creu que per a créixer necessita el conflicte amb el soci, val més deixar-ho estar. Per tant, creiem que si les coses es fan bé tothom hi surt guanyant.

Sobretot cal treballar bé i amb un impuls renovat, amb passió i amb ganes, per una ciutat en la qual fa vint-i-vuit anys que governem. És una cosa inèdita a Europa, tant temps governant una ciutat. Però és cert que l'electorat ens ha enviat un missatge. La ciutat s'adorm, i cal una nova etapa, però que l'han de liderar les esquerres, perquè continuem essent majoritàries.

Després, sobtadament, hi ha hagut aquest accident d'ERC [han decidit no repetir l'acord amb PSC i ICV a Barcelona] que, és clar, complicarà més les coses, i farà que cada ple sigui més complex.

—La decisió d'ERC us perjudica?

—No. Perjudica Esquerra i prou. Fa la sensació que ERC es neguiteja i reacciona al revés de com li convé. A sobre acaba afavorint CiU. Jordi Portabella perdrà l'espai de govern que tenia, i compartirà el d'oposició amb PP i CiU.

—A l'àmbit de Catalunya, ara hi ha la lluita per a aplicar el nou Estatut. La setmana passada el Govern mostrava preocupació per l'immobilisme de l'executiu espanyol. Si ni això no es pot desenvolupar, què queda per fer?

—Una primera cosa: aquest és un gran Estatut. Ho dic pel "ni això" de la pregunta...

—Ho he dit perquè aquest, a diferència de l'Estatut aprovat pel Parlament de Catalunya, sí que ha estat aprovat pel Congrés de Diputats, pel Senat i en referèndum.

—Jo ara diré una heretgia, però trobo una proposta forasenyada l'Estatut del 30 de setembre. No dic que no fos necessari per al país, però, pel moment polític que era, trobo que amb el que teníem el mes de juliol anàvem més que bé per poder negociar.

En tot cas, tenim un bon Estatut. Però l'opinió pública catalana no ha interioritzat, ni ha valorat prou, que està pendent d'uns recursos, i subjecte a un calendari polític. La cosa pitjor és que el PSOE no és conscient que hi ha un nou Estatut que cal aplicar. I es continuen fent lleis com si no hi fos. Aquesta és una de les veritables línies vermelles que tenim dins del Govern: el desplegament de l'Estatut exigirà per part del govern de l'estat compromisos que no es poden dilatar i que s'ha de concretar quins són i amb quin calendari es compleixen.

—I quin és, per a ICV, aquest calendari i en quines matèries?

—Són les qüestions que s'han de portar a les comissions bilaterals, com ara els trens de rodalia, la resolució definitiva de la gestió de l'aeroport. Necessitem algun gest del govern de l'estat que ens arribi. Es que no ens arriba res i a sobre ens informen que no tindrem AVE fins el 2012! I això que l'Alvarez Cascos va voler fer-se el milhomes i ens va dir que arribaria el 2004. Som al 2007!

Crec que la societat catalana està al límit d'adonar-se que no veu mai un retorn adequat de la seva participació a l'estat.

—I aquesta línia vermella, se la creuen a l'altra part, la de l'estat espanyol?

—Jo comparteixo, com molts analistes ja han dit, que el procés de l'Estatut, com més processos oberts, han estat pur tactisme de Zapatero. No és que s'imaginés una nova Espanya, que iniciava un procés federalitzant, etc. No, Zapatero ha anat obrint processos, amb actituds erràtiques per part del PSOE, als territoris, on al final semblava que l'únic comú denominador era: "lo que des para los catalanes, yo

también". I, per una altra banda, ni la majoria del PSOE, ni del govern espanyol, no avançaven. Sort i gràcies de la vice-presidenta del govern, que és la que ha agafat més responsabilitat.

El procés de reformes estatutàries ni és ni es viu com una aposta estratègica del PSOE per fer un salt cap a una etapa de federalització d'Espanya.

—Alguns sectors de Catalunya, venint de l'època de la majoria absoluta d'Aznar, van veure en Zapatero una porta d'esperança. Però la cosa ha arribat fins on ha arribat. Sou optimista amb vista al desblocatge de l'aplicació de l'Estatut?

—Més que optimista, que ho sóc per naturalesa, penso que hi ha un milió de vots que necessita de Catalunya. I, per tant, ni el PSOE ni Zapatero no es poden permetre de crear una crisi a Catalunya. Hi ha uns compromisos que s'han pres, un Estatut assenyat que cal complir, unes reivindicacions més que assenyades sobre infraestructures, el retorn d'uns dèficits pressupostaris més que assenyats, però cal complir-ho.

—I si no es compleix, com ha passat fins ara, ICV farà notar el seu descontentament amb els pressupostos de l'Estat votant-hi en contra?

—Tindríem una situació complicadíssima, més enllà de votar que no. Què fa el govern de la Generalitat si una de les fites més importants del programa de govern de l'Entesa, que és el desplegament de l'Estatut, no troba el retorn necessari per part del govern central? És una situació molt complicada. Desitjo, i confio, però, que no arribarem a tal punt.

—I si hi arribem, malgrat els bons desitjos?

—En política és important d'esgotar tots els espais constructius possibles.

—Però el Govern de la Generalitat es deu preparar per al pitjor dels casos, per si de cas, no?

—El Govern, i els tres partits que l'integrem, estem preparats per a ser exigents, per a marcar un seguit de propostes, un seguit de calendaris, amb molt rigor. I, a partir d'aquí, continuar el procés de negociació. Què passarà si les coses van malament? Ho resoldrem si arriba el cas. Però és fàcil d'entendre que seria una situació complicadíssima.

Enric Rimbau